

5.895m EJERSBO

1: Anslag

Storslået panoramisk billede af Kilimanjaro.

Vi hører en flakkende lydmontage fra forskellige nyhedsindslag om Jakobs død henover billedsiden.

“Forfatteren Jakob Ejersbo døde af kræft i dag kun 40 år gammel. Han var et fantastisk talent, forfatter til kæmpesuccesen Nordkraft. Han var i færd med en stor trilogi om Afrika da han døde. Han efterlod sig ingen kone eller børn”

Titlen toner frem over bjerget:

“5895M EJERSBO”

Et billede af en ung Jakob Ejersbo i Afrika toner frem. Han står blandt en flok sorte børn på en legeplads. En tynd indadvendt dreng, med et alvorligt blik i kameraet.

Grafik: "0 meter"

Klip til Jakobs grav på Assistens kirkegården. Graven er dækket af sne. I billedet ser man en hånd verfe sneen væk og navnet Jakob Ejersbo åbenbare sig.

Herefter klipper vi til Morten Alsinger i sit køkken, hvor han sidder med Jakobs aske i en kaffedåse og fortæller at han nu skal indfri sin bedste vens ønske om at blive spredt over Kilimanjaro.

"Jakob sagde, at hvis det her lort det slår mig ihjel, så skal du kraftedeme sprede noget af min aske over Kilimanjaro'. Morten nikker for sig selv: 'Ja, det skal jeg nok!'"

"Det jeg også håber på at få ud af det, er at kunne tænke på ham på en anden måde.."

Grafik: 900m

Vi ser et fly lande i Moshi lufthavn og ser efterfølgende Christian Muff og Morten Alsinger køre begejstrede af sted i en mini-bus.

Vi hører en ung mands stemme citere fra Liberty, da Christian for første gang lander i Tanzania:

"Tropisk varme svøber sig om mig, da jeg træder ud af flyveren – gennem skumringen kan jeg se Kilimanjaros snekrone i det fjerne. Velkommen til Afrika, siger min far og lægger en hånd på min skulder, så jeg går ned ad trinnene. Flymotorerne er stoppet. Den eneste lyd er cikader."

Vi klipper til en ung mands ryg mens han bevæger sig ned igennem villakvarterene i Moshi. Dagligdagslivet i Moshi lever i udkanten af billedet: sorte mennesker der fejer, går med varer og firhjulstrækkere med diplomatbørn passerer ham.

Optagelserne har en slowmotion-flydende følelse over sig.

"Tidligt i morges var det 3. Juledag og jeg var en dansk dreng, som boede med min mor i udkanten af Køge. Nu skal

jeg bo i Tanzania og gå på international skole. Alting er vendt på hovedet.”

Vi klipper til billeder af Jakobs barndomshjem i Moshi, et nedslidt hvidt og lyseblåt hus, indenfor er der meget forfaldent. Der er næsten ingen møbler, et gammelt trægulv, gulnede vægge og beskidte vinduer.

Herfra bevæger vi os ind i filmens første sekvens:

2: Barndommen:

Denne sekvens omhandler Jakobs barndomsår i Afrika, der ligger som grundstenen for hans forfatterskab. Ensomheden og længslen efter at være sort, eller i hvert fald at høre til. Og hans stærkt problematiske forhold til sine forældre. En tydelig optegnelse af, at Afrika fra da bliver både hans længsel og hans smerte.

Vi møder Hanne og Mogens Ejersbo i deres lille villahus udenfor Ålborg. De fortæller om Jakob som barn. Om deres første tur til Afrika og om hjemkomsten, hvor Jakob ikke kunne lide at være i Danmark og savnede Afrika.

Forældrene viser billeder fra Afrika og vi registrerer at Jakob kun figurerer som en biperson mellem voksne. At han ikke har haft deres opmærksomhed. Her ser vi også søsteren Ea for første gang.

Følget begynder langsomt at bestige bjerget på et fladt stykke, hvor bærere med 20-kilo-bundter overhaler dem i hast.

Forældrene tilbage i Ålborg fortæller om Jakobs oplevelse af at vende tilbage til Ålborg. De beretter om hans isolation og om at han tryglede dem om at tage tilbage til Moshi.

Oven på deres fortælling klipper vi til Nibevej (hvor forældrene stadig bor) i Ålborg. Vi ser samme type optagelse med den rygvendte unge mand der bevæger sig svævende hen ad den ultra danske villavej. Miljøændringen er markant.

Ekspeditionen er stoppet for at spise frokost i et telt. Muff fortæller: "Jeg tror også at en af de ting der gjorde at jeg og Jakobs venskab tog så lang tid om at komme i gang, var at jeg hørte ham omtale sine forældre med sådan en kulde at den skræmte mig. Overvældende kulde. Jeg tænkte at det der bare ikke er i orden, uanset hvad. Han sparede jo også sig selv for de ting der var ved at blive voksen, da han aldrig fik børn og derfor aldrig fandt ud af hvor svært det er..."

Og Morten indskyder: "Men jeg tror også at han efter Afrika trilogien ville have forsøgt at forbedre den relation"

Muff: "Men også først der, da han jo ikke ville dræne den tank som han skrev på. Det var jo den vrede der drev ham"

Vi møder Ali i hans ydmyge hjem. En nu sygelig ældre sort mand, som livet tydeligvis har været hård ved.

"Hanne and Mogens knew Halleens. When Halleens threw a party they would come. Slowly, slowly Jakob and I started to study each other and became friends."

Vi ser den unge rygvendte mand bevæge sig op ad de støvede småstier mellem blikskurene. Han føles meget fremmed og malplaceret i det eksotiske og fattige miljø.

"I was interested in learning from the white people and Jakob was interested in seeing how we were living.

We met just like small kids do.

Ea was different, she was too clever. Always sitting home reading books"

Vi møder søsteren Ea i hendes hjem i Århus. Hun giver sin udlægning af deres liv i Afrika og hvordan hun oplevede det. Ea er en indadvendt kvinde, der også er kunstner, men har prioriteret familielivet på landet.

Måske fortæller hun hvordan de begge var porøse og forsøgte at forstå verden gennem litteratur, men at hendes bror havde en anden nysgerrighed til denne nye anderledes verden, som han i højere grad bevægede sig ud i.

Da forældrene bliver spurgt om deres reaktion på deres søns indadvendthed, fortæller de at de aldrig rigtig blev tætte.

"I vores familie har vi aldrig været gode til at tale om følelser."

I en svagt oplyst spisestue fortæller den midaldrende Henrik Halleen uden megen varme om Jakob i Afrika som en usikker forsagt dreng, der gik i sine forældres skørter. "Jakob var ikke en dreng man lagde særlig mærke til. Han fulgte ligesom bare med sine forældre rundt og iagttog."

Vi ser et klip med en ung hvid pige, som står foran skolen i Moshi. Henover billedet hører vi Samanths monolog fra Eksil:

"Man kan ryge så meget at ens afføring begynder at lugte af nikotin. Det er et spørgsmål om udholdenhed. Jeg drikker i smug af flaskerne fra barskabet. Formiddagen – jeg går rundt i haven. Nej jeg må...ud. Finder en kasket og gemmer øjnene bag solbriller. Vader rundt i beboelseskvarteret, men er hele tiden bange for at rende ind i nogen jeg kender. De er færdige med eksamen for nogen tid siden. Eller er skolen allerede startet igen? – jeg har været i hi længe."

Vi ser skolen i Moshi. Tomme gange under halvtag der rækker ud fra klasseværelserne. Mellem husene ser vi den tørre røde afrikanske jord.

Billederne klippes ind til billeder af den danske folkeskole, som Jakob startede i da familien vendte hjem. En grå mennesketom bygning med asfalt i skolegården. En voldsom kontrast i miljø.

3: Ungdommen.

Jakob flytter hjem til Danmark med sin familie. Han føler sig ikke hjemme, men længes tilbage til Afrika.

Han er rodløs og uden selvtillid, men opmuntret af sin klasselærer begynder han at skrive. Og finder hermed sit kald.

Vi møder klasselæreren Bramwell Flyckt, som fortæller om sit første møde med den usikre stille dreng, Jakob, der holdt sig for sig selv efter at være returneret til Danmark. Jakob ankom i klassen i batik T-shirt og store

øreringe, inspireret af Masaierne. Han skilte sig mildest talt ud fra den herskende 80´er mode.

Vi vil se om vi kan finde et af Jakobs gamle stilehæfter som Bramwell kan læse op af. Måske er det noget som forældrene ligger inde med...

Bramwell beskriver Jakob som en dreng uden selvtillid og komplet rodløs, en dreng der havde brug for hjælp. Han opdagede, at der var en enkelt ting der interesserede den indelukkede elev, nemlig at skrive.

Da Bramwell roste Jakob for en stil foran hele klassen, fandt Jakob tydeligvis en gren at klamre sig til. En retning i livet. Den lille ytring af ros som Bramwell gav Jakob, tog han til sig som en kærlighedserklæring og opsøgte herefter Bramwell og hans familie uanmeldt gang på gang for at spise med og få en smule opmærksomhed. Disse impulsive besøg var en kultur han havde taget med sig fra Afrika som han aldrig gav slip på...

Grafik: 2100m. På et panorama af den tæt bevoksede urskov ved bjergets fod.

Ekspeditionen er på vej op ad små stier gennem regnskoven. Vi ser en række bærere gå forbi kameraet, mens vi hører musikken fra Muffs walkman i det fjerne. James Brown synger:

"You said, You said the feeling,
You give me the fever 'n' a cold sweat.
The way i like, it is the way it is,
I got mine 'n' don't worry 'bout his
Get up, get on up.
Stay on the scene, get on up, like a sex machine, get on up
Get up, get on up

Muff er allerede træt og brokker sig i sarkastiske vendinger om at det er hårdt at gå.

"Hvad er det dog vi har begivet os ud på."

Vi ser Morten gå anderledes motiveret op ad stierne og glider over i et citat fra novellen Uhuru Peak, hvor Panos skal tage afsked med sin veninde Samantha der døde en tragisk død i en meget ung alder:

"Og nu er Samantha død. Det er derfor jeg skal derop. For at sige farvel. Dette er missionen ud over at nyde turen.

Urskoven vælter ind igennem øjenæblerne til de bliver sløvet af synet. Store knudrede træer med lianer og slyngplanter – så tæt at her er dunkelt ved jorden, selvom himlen er skyfri. En flok sorte og hvide colobus aber hopper rundt mellem trækronerne højt oppe.”

Vi ser samme aber fra mine optagelser for at illustrere hvor tæt fiktion og virkelighed er relateret.

Med udsigt ud over regnskoven fortæller Muff og Morten om deres oplevelse af Jakob som et forvildet menneske uden retning. At der er tale om Jakob Ejersbo før og efter at han fandt skrivegerningen.

Muff:

”Han var virkelig trist i nogle år da han ikke engang vidste hvad drømmen var. Han er meget mere følelseslabil før han finder ud af hvad det er han kan og skal. Det ændrer ham radikalt.”

Morten fortæller om deres første møde på HF, hvor han havde fået klassen til at gøre oprør mod en lærer, hvilket Jakob var henrykt over.

”Han kom op til mig bagefter og sagde:

”Du er kraftedeme sindssyg! –Vi skal være venner!”

Det var hans indfald. Sådan var det tit med ham. Hvis han så nogen der gjorde noget ekstraordinært opsøgte han dem med det samme så’n ”Hvem fanden er du?””

Muff fortæller om sit første møde med Jakob:

”Han sidder i et hjørne og plimrer på en guitar. Så går jeg hen til ham og spørger: Kan du spille noget man kender? Så kigger han sådan op på mig og siger, uden antydningen af imødekommenhed: Jeg spiller kun mit eget.”

Morten bekræfter hvad Bramwell tidligere fortalte omkring Jakobs afrikanske tilgang til besøg.

”Kort tid efter vi mødtes var jeg taget til Viborg på animationsskolen i nogle måneder. Pludselig en dag stod Jakob der bare ”hva så?”

Jeg synes sgu han var lidt speciel, men overgav mig ret hurtigt til hans insisteren...”.

Jakob blomstrer noget op og begynder at dyrke det sociale og vennerne. Der bliver festet, spillet musik og røget hash. Morten fortæller om at Jakob ofte kunne brække sig af grin, sådan helt bogstaveligt.

Vi ser Jakob i nogle private DV optagelser sammen med hans venner, hvor de laver quiz og drikker øl. Klippet er grynet og håndholdt, men den drengerøvede stemning er ikke til at tage fejl af.

Han er en ydmyg betragende person. Morten er ung og er tydeligvis gruppens mest dominerende person. Vi kan se hvor meget vitalitet der er gået af Morten siden.

Morten og Jakob hadede begge at gå på HF og blev sammen enige om at melde sig ud for senere at tage studenter eksamen på VUC.

Herefter begyndte de at spille musik og skrive. De skrev breve til hinanden gennem et år og udviklede en form, som Jakob pludselig godt kunne se et potentiale i. De skrev om deres egne og vennernes virkelige ungdomsliv med sprut, stoffer, fester og kønssygdomme og omskrev kun i ringe grad, men brugte pseudonymer. Dette blev kimen til den skrive-stil han senere forfinede og som blev hans adelsmærke.

Sammen udgav de bogen Fuga, som meget sigende for Jakobs eget liv betyder "Flugt".

"Og så finder han drømmen" siger Muff og peger på Morten. "Og det er dét du bibringer ham når I begynder at skrive bogen sammen. Det er noget med den punk-agtige måde du er i verden, der får ham til at sige fuck det! –nu skal jeg være kunstner!"

Vi ser Jomfru Ane Gade og ser unge té sig i byen mens vi hører en ung mands stemme citere fra Fuga:

"Det forår mødte jeg Håkon på druk og købte noget pot af ham. Og jeg nærmest insisterede på at han skulle være min ven, selvom han ikke var helt tryk ved mig. Jeg havde brug for en ven så jeg ikke mistede grebet, og vi kunne gøre de ting man kan gøre i Ålborg når man drikker.

Kravle op i Ålborg tårnet om natten, stå oppe bagved den

store Phillips neon reklame ved Tyren og råbe til verden, cykle ud til kridtgraven og svømme og tænde bål, gå i Jomfru Ane Gade og være underlig inde på de HH studerendes værtshuse, den slags ting. Ålborg har mange fede elementer når man drikker."

Grafik: 3000m på et panorama af en lejr i tusmørke. Muff fortæller om første gang han læste noget fra Jakobs hånd. En fortælling om hvide drenge i Ålborg der pludselig finder en indgang til den afrikanske savanne.

"Jeg reagerer sådan på det at jeg siger: "Det her er noget af det bedste jeg har læst!"

Ligesom hans klasselærer får Muffs begejstring tilsyneladende Jakob til at overgive sig til den aparte og højlydte Christian Muff.

De to danner allerede her et arbejdspartnerskab der på trods af utallige uoverensstemmelser kommer til at vare indtil midt i Afrikatrilogien.

Højere oppe ad bjerget taler Morten og Muff om Jakobs sensitivitet.

Muff siger: "Han var jo hypersensitiv. Nogle gange kunne jeg mærke hvor meget han led i en situation. Han kunne næsten ikke være i sin krop. Men det var jo også det han kunne. Det var det der gjorde at var så empatisk og kunne sætte sig sådan ind i andre mennesker"

Vi møder for første gang Johannes Riis, hvis høflige men autoritære personlighed er svær at forbinde med drengerøvs jargonen.

Opmuntret af udgivelsen af Fuga begyndte Jakob på Journalist Højskolen i Århus og skrev samtidig videre på sin egen novellesamling Super Ego.

Riis fortæller om deres første møde og om hans oplevelse af Jakobs lyrik.

Han fortæller også om Super Egos udgivelse og dens moderate modtagelse. Den var ujævn og han var i tvivl om Jakobs potentiale på den lange bane.

Vi ser gruppen kæmpe sig op ad en bjergside, hvor specielt Muff er udfordret og skal hjælpes over et smalt pas af den

tanzanianske guide.

Han råber lettet da han er ovre: "Shit hvor var jeg bange" -og sætter sig derefter udmattet i skyggen, mens vi kan se på Morten at han er utålmodig efter at komme videre.

I teltet om aftenen taler Morten og Muff om en afgørende begivenhed i Jakobs forfatterskab:

Under en af Gyldendals Efterårs receptioner kom en af Jakobs idoler og talte med ham. Nemlig rock'n'roll skribenten Henrik List. List havde læst Super Ego og var hudløs ærlig i sin oplevelse. Han syntes at novellesamlingen var utrolig svingende. Han kunne tydelig mærke når Jakob digtede og når han skrev om noget han faktisk vidste noget om. Han hyldede journalistfagets grundige research og sagde at Jakob måtte tage dette seriøst.

Og det gjorde han. Oplyst af pandelamper fortæller Morten og Muff begge hvordan disse ord indprentede sig i ham og at det gjorde at han gik helt anderledes til værks med Nordkraft...

Johannes Riis fortæller om Jakobs vision for romanen og hans egen tvivl om holdbarheden i en beretning fra undergrunds Ålborg med sprut og stoffer.

4: Nordkraft

Jakob siger op på Aktuelt, hvor han har tjent til dagen og vejen det sidste år, for at hellige sig Nordkraft. Han smider med andre ord sit sikkerhedsnet for at hellige sig sit forfatterskab.

På en klippe med ravne flokkende over gruppen fortæller Morten Alsinger at Jakob bosætter sig i samme ejendom som ham og at de dagligt kan gå hen over loftet til hinanden og drikke kaffe, når Jakob har brug for en pause fra skriveriet. Morten har fået to børn og er et andet sted i livet, mens Jakob slet ikke føler at han har tid til andet end sin bog.

Han lever utroligt disciplineret og har afsat et beskedent rådighedsbeløb til sig selv hver måned, som han aldrig

overskrider. Han vil være forfatter!

Christian Muff fortæller om deres proces og hans funktion som førstelæser på Nordkraft.

Vi ser i et dokumentarisk lag junkierne ude foran banegården i Ålborg og hører en ung mands stemme læse brudstykker op fra Nordkraft:

"Asger synes at Steso er underlig, men der er egentlig ikke noget underligt ved ham, han har bare en større ambition – et mål. Han vil være påvirket – og det går han efter 100%. Jeg har fået at vide at han prostituerer sig med ældre mænd, for penge, men også for medicin. Det fik jeg at vide af Svend. Det er der sgu ikke nogen kvinder der vil – Steso er simpelthen for radmager og hans blik for besat. Jeg kan se ham for mig stå op af en mur med stoisk ro mens han bliver røvpulet af en gammel halvfed stodder. Stesos mål er højere, og han synker med glæde dybere for at nå dem. Der er nogle fysiske behov og nogle fysiske omkostninger. Noget der skal overstås og noget der skal opnås. Besættelsen har et strejf af... aristokrati."

Riis fortæller om deres samarbejde og Jakobs determinerede vilje. Han fortæller om sin reaktion på første læsning af Nordkraft.

Nordkraft overgår alle forventninger og bliver på ingen tid en kæmpe succes.

Vi ser en montage af billeder der illustrerer hvordan Nordkraft eksploderer. Overskrifter af anmeldelser og tv-indslag. På udgivelsesdagen er der et stort interview med Jakob i Nyhederne og efterfølgende er han pludselig et navn alle kender.

Isabella Miehe Renard er med ham i Ålborg og bliver vist stederne fra bogen. Billeder fra Uddelingen af De Gyldne Laurbær.

Grafik: 3900m på et stort billede af det mægtige bjerg. I skyggen af en stor klippe fortæller Morten om fejringen af De Gyldne Laurbær. Jakob havde inviteret hele den gamle vennekreds fra Ålborg med ind på Langelinie Pavillonen hvor festlighederne afholdtes. Han var stolt af sit ophav i Ålborg og sine venner, der dog stak meget ud i det

etablerede miljø. De røg joints ved bordene og Jakob valgte alligevel at sidde med dem og ikke med sine forlæggere og kolleger.

5: Livet åbner sig

Ovenpå succesen med Nordkraft oplever vi den kontrollerede Jakob åbne sig op til verden. Han får en kæreste, for første gang i sit liv. Men idyllen varer ikke længe – han begynder at skrive sit hovedværk om Afrika, som har modnet sig i ham fra han var barn. Men det er umuligt for ham at forene kærligheden og skriveriet.

Christian Muff fortæller at Jakob ændrede karakter og sågar kropsholdning efter udgivelsen af Nordkraft. Han blev rankere, gladere og mere udadvendt.

Ole Christian Madsen fortæller om sin oplevelse med at læse Nordkraft og hvorfor at det syntes så vigtigt at filmatisere den. Han fortæller om hvordan han tog kontakt til Jakob og hvordan han reagerede på hans ønske om en filmatisering. Jakob var egentlig ikke specielt interesseret i projektet til at starte med og ville i hvert fald ikke være med i manuskriptskrivningen.

Da OC påbegyndte optagelserne til Nordkraft, blev Jakob inviteret derop et par dage.

OC fortæller om hvordan Jakob langsomt blev en del af holdet og endte med at blive der 3 uger og kom meget tæt på skuespillerne og i særdeleshed OC selv.

Grafik: 4000m.

Vi ser ud over skyerne, som følget netop er kommet op over. Christian Muff og Morten Alsinger sidder stakåndede og fortæller om Jakobs forhold til kvinder. Han havde aldrig rigtig haft en kæreste. Når han fattede interesse for en pige var det ofte lidt manisk og illusorisk, hvilket oftest skræmte pigen væk.

De fortæller at Jakob var ret privat omkring sit kærlighedsliv, eller mangel på samme.

“Det var også et spørgsmål om selvtillid og mod. Han ville ikke risikere at blive ramt.”

Han havde lavet en liste på 200 punkter som hans fremtidige kæreste ikke måtte matche.

"Hvis han kunne sige "check" til et af de punkter, så ville han ikke gå videre. -Og hver af de 200 punkter kunne hans mor leve op til"

Det er til en Efterårs reception på Gyldendal at Jakob løber ind i Ditte, som også er forfatter, og de i løbet af samme nat bliver forelskede.

Vi møder Ditte i hendes hjem. Vi forstår, at hun har fået børn og har slået sig ned med en ny mand. Ditte fortæller om deres første intense nat i København, hvor de skiltes ved søerne begge helt paf.

I løbet af få uger blev de uadskillelige og Ditte flyttede ind. Hun fortæller om deres samtaler og hvordan Jakob åbnede sig op for hende. Hun fortæller om Jakobs måde at åbne op for sine følelser på og om deres korte men intense tid sammen.

Liggende udmattet på en klippesten fortæller Morten Alsinger hovedrystende om Jakobs opførsel i denne periode. Han gik rundt med et billede af Ditte, som han kyssede når hun ikke var der. Han mistede jordforbindelsen. Deres forhold varede i 6 måneder og det var første gang Jakob prøvede at give sig hen til et andet menneske.

Muff fortæller at Jakob blev irriteret over Dittes tilstedeværelse i lejligheden når han skulle skrive. Ditte havde slet ikke Jakobs disciplin til sin egen skrivegerning.

Han fortæller om hvordan Jakob hele tiden havde fokuseret på at udkomme med sine Afrika fortællinger. At de hidtidige udgivelser mest af alt havde karakter af stiløvelser for ham. Nu skulle han i gang igen efter Nordkraft. Denne gang med hovedværket. Derfor førte de litterære ambitioner til en splittelse mellem arbejde og kærligheden.

Ditte skal berette om hvordan Jakob i løbet af kort tid blev perfid og skræmte hende væk.

De havde et dramatisk brud der bruste frem og tilbage over mange uger.

Muff beskriver at Jakob til sidst valgte at hellige sig

arbejdet. Det var vigtigst for ham.

Ditte fortæller, at Jakob tidligere havde inviteret hende med til Afrika, men han endte med at rejse alene af sted. Hun skal fortælle om bruddet og hvordan både hun og Jakob dealede med det.

Morten fortæller om Jakobs indædte arbejde. Om hvordan han forestillede sig at ville færdiggøre trilogien for så efter det at tage et par år fri for at koncentrere sig om at være menneske. Få sig en kone og et par børn, ligesom Morten, hvis familie han ofte besøgte...

Nu levede han utrolig spartansk, selvom pengene strømmede ind fra salget af Nordkraft. Der var kun afsat et beskedent rådighedsbeløb hver måned. Og han var aldrig gavmild med sine midler. Han vidste at han muligvis skulle leve af disse penge i mange år. Endnu en succes var ikke nogen garanti.

Nu var det skrive-processen på Afrikatrilogien det gjaldt.

6: Afrika

Jakob forlader Danmark og tager tilbage til Afrika på researchtur. Han mødes med sin barndomsven, Ali.

Ali fortæller, at han havde opgivet nogensinde at se Jakob igen, da han pludselig dukkede op.

Jakob flytter ind hos Ali og de to tager rundt på research i Moshi og omegn i en lille folkevognsboble, Jakob købte. De besøger bl.a. de rå minebyer udenfor byen.

Vi ser Ali ude foran en mineby, hvor han fortæller om Jakobs reaktion under besøget. Han var rædselsslagen og samtidig vanvittig fascineret af de benhårde minearbejdere der levede under slavelignende forhold.

Grafik: 4500m. Vi ser ud over et ørkenlandskab.

Muff og Morten taler om, at venskabet med Jakob indebærer at man figurerer i hans romaner. Det må man tage med.

"Der er noget af os alle sammen i bøgerne. Det skulle man vide var en risiko."

Ali fortæller lettere stammende at de går på bar, hvor han betaler luderne en tarif for at sidde ned med Jakob, så han kan udsørge dem om deres liv, hvilket skaber en del forvirring hos både dem og deres alfonser, der er bange for at han er journalist. Han udsørger dem om alt i deres liv om valgene de har måtte træffe.

Ovenpå Alis talestrøm ser vi igen den rygvendte mand i et diskotek, hvor bytteforholdet synes meget klart. De unge afrikanske kvinder flirter med de hvide mænd.

Vi ser den unge prostituerede på baren i Tanzania, mens vi hører en monolog fra Rachel figuren i Revolution.

"En mand har brug for en god kvinde", siger han. Han lugter rent selvom han er for tyk. Jeg kysser ham med tungen, for jeg har brug for ham. Han giver mig gaver af penge. "Så kan du købe dig en fin kjole og få sat dit hår". Snart rører jeg bwana Mbuya, så han bliver helt vild med mig. Endelig kan jeg sende penge til landsbyen, for jeg har allerede kjoler nok.

Kan jeg fortælle ham at jeg har et barn ? Nej, først skal han være så glad for mig at barnet ikke stopper ham. Mange siger at mænd bare bruger unge piger og så smider dem væk. Men han er ikke sådan. Han er god ved mig. For hans blik viser jeg kun pigen som er magi. Og han elsker den pige."

Ali fortæller hvordan Jakob dagligt sad i hans soveværelse i 10 timer i træk og skrev sin research ned som en besat. Muff får breve fra ham, hvor han beskriver sin ildhu som en "atomdrevet Gud" ved tastaturet. Han havde endelig fundet frem til det der havde ventet på ham siden hans barndom.

Ea fortæller om Jakobs research tur, hvor han opsørte mange af deres gamle skolekammerater. Jakob opsørger også folk han kun kendte perifært fra sine unge år i Afrika.

Ali fortæller om deres tid sammen. Jakob kritiserede Ali for at drikke for meget og Ali kritiserede Jakob for at ryge sig ihjel (et setup til hans sygdom...)

Vi er i et mørkt telt, hvor ansigterne er belyst af pandelamper. Stemningen vender og er mørk og dramatisk. Jakob fortæller Muff om sine planer med sine Afrika

fortællinger. Et vanvittigt og omfangsrigt projekt der både begejstrer og skræmmer Muff. Muff siger til Jakob at dette projekt er for stort og at han får følelsen af at det på sigt vil slå ham ihjel.

"Da vi starter projektet med Afrika, så siger jeg til ham; "Jakob det her bliver jo helt vildt hårdt for dig. Hvad er min rolle her? Skal jeg sørge for at det er noget du kan holde til, eller skal jeg sørge for at dine tekster bliver så gode som muligt?" Det tog ham ikke 2 sekunder at svare på. De skulle bare blive så gode som muligt. Så sagde jeg, "det jeg ser ske for mig er at du lægger dig ned i en kiste og så kommer jeg en gang imellem og letter på låget og spørger om du har det godt, giver dig noget kritik og lægger låget på igen, mens du fortsætter." Og det var han enig i. Det var sådan set det."

7: Sygdommen og døden.

En efterhånden slidt Morten sidder med skægstubbe og trøtte øjne og fortæller:

"Jakobs største mareridt, fortalte han ved flere lejligheder, var at der skulle ske et eller andet der ville gøre at han ikke kunne gøre det færdigt.

Han sendte mig på et tidspunkt, da vi boede i USA en mail, hvor han skrev at nu skulle jeg ikke tage det ilde op, men her var alle hans koder til hans mails og til hans arbejde og så behøvede vi ikke at tale mere om det..."

Riis viser os den pludselige, nøgterne mail han modtog fra Jakob og læser op:

„Kære Johannes

Jeg ønsker ikke at være unødigt morbid, men jeg har investeret meget i mine bøger, så jeg foretrækker at være forberedt på alle eventualiteter i lyset af min sygdom. Vedhæftede dokument er en brugsanvisning til dig, så du kan finde rundt i *Eksil*, *Liberty* og *Revolution*, hvis jeg skulle drage herfra i utide.

Og så ikke et ord mere om det.

Jeg satser på at kigge ind i morgen formiddag til en kop te.

Bedste hilsner Jakob"

Jakob skrev som en besat med sygdommen i hælene og havde til *Liberty* skrevet mere end 1600 sider, som Muff

redigerede kraftigt ned i til Jakobs store frustration. Muff havde lavet en aftale om at skulle være skånselsløs i sin kritik af Jakob. Dette holdt han i ekstrem grad, men denne ærlighed førte også til mange kontroverser mellem de to. Jakobs irritation voksede gennem hans sygdomsperiode og de opbyggede et ambivalent had-kærlighedsforhold. "Da han blev syg, blev han skide vred på mig. Det handlede om mange ting, men i særdeleshed om Liberty." Morten afbryder formildnende: "Han var jo pisse bange for at slippe det. Det ved vi jo."

Johannes Riis fortæller om deres møde på Gyldendal. Hvordan de forsøgte at holde hovedet koldt mens de lagde planer om at skulle færdiggøre trilogien hvis Jakob døde før færdiggørelsen.

Grafik: 4700m. Vi ser teltet udefra. Teltet er svagt oplyst indefra af pandelamper. Christian Muff blev ulykkelig på Jakobs vegne da han hørte om sygdommen. Han opsøgte ham og forsøgte at indgyde ham håb, hvilket gjorde Jakob endnu mere rasende. Morten fortæller om Jakobs forhold til håbet. Til religion og andet illusorisk trøst. Han foragtede det og følte at det var en af menneskehedens største svagheder.

I det dunkle telt beretter Christian Muff om hvordan han alligevel rasende tager op til lægerne på Rigshospitalet, efter at han havde hørt at operationen i halsen var gået galt tre dage i træk. Jakob havde under bedøvelse selv set at røret de ville give ham igen var det forkerte. Men havde været ude af stand til at sige noget. Muff råber og skriger på afdelingen og bliver i nogen grad forsonet med Jakob bagefter. Muff beretter dette grådkvalt.

Muff ender med at blive kørt ud på et sidespor i forhold til arbejdet med trilogien, i stedet bliver Ole Christian kørt ind som en ligeså vigtig sparingspartner.

OC fortæller om deres samarbejde omkring Liberty. Hvordan samarbejdet forløb og Jakobs ufattelige insistensen på at færdiggøre trilogien, mens han var dødsyg. Hans tilgang til døden var usentimental.

Tilbage i teltet fortæller Muff gruppen at han kapitulerer og vil tage hjem næste morgen.

I skumringen ser vi en ravn hoppe rundt på klippekanten.

Morgen på bjerget. Skyerne ligger som en blød pude under teltlejren.

Muff tager alle med op på en stor klippe og medbringer symbolsk en lille flaske Champagne.

Han fortæller om en flaske han gav til Jakob ovenpå successen med Nordkraft. De skulle have delt den samme aften, men besluttede sig i stedet for at arbejde.

“Man skal drikke sin champagne mens man kan,” siger han, mens de skåler.

Vi ser en minearbejder stirre ind i kameraet, mens vi hører en makaber fortælling: “Aaaaaiiiiiiii.... Og hun glider; hun er en skrigende klump, som leddeløst nærmer sig. Jeg gør mig flad. Lige ud for mig ser jeg et ben flagre ind bag et trin, blive fanget men...Krruuuung. Et smæld fra knoglen, benet vrides om og trækkes ud fra stigen igen. Kjolen stryger forbi mit ansigt. En duft af parfume og sved. Og kroppen styrter videre. Til bunden, tyve meter længere nede. Lyden fra nedslaget, dump. De skriger og råber ovenfra – begynder at kravle nedad. Jeg skynder mig til bunden, hurtig som et eger. Hun er bevidstløs, men trækker vejret i små stød; et af hendes ben er drejet op under hende i en mærkelig stilling. Men hun er ikke død. Kroppen er stødt mod stigen og skaktens vægge hele vejen ned, og gnidningen har sænket hendes hastighed – det fedt har været som en madras for hende at lande på. Jeg skinner på hende med lygten, mens de andre nærmer sig ovenfra. Jeg sparket til hende – ingen reaktion.

“Er hun død?” spørger en slange. Jeg løfter hendes kjole og siger: Der er hendes store fede papaya, derinde”. Jeg griber om hendes trusser og flår dem af. Man kan næsten ikke se hendes hul for rullerne af fedt på hendes lår. Jeg spreder hendes ben – et bøjer forkert, fordi knoglen er knækket indeni. Med hænderne griber jeg om kjolestoffet ved halsen og sønderflår det væk fra hendes krop. “

Muff tager afsked med gruppen i den gryende morgensol og går ned ad bjerget med en bærer.

Tilbage i Ålborg fortæller forældrene om processen omkring deres søns sygdom. Først en måned inde i sygdommen ringede han og fortalte sine forældre om sin tilstand.

Efter hans operation på Rigshospitalet, var han så svagelig at han ikke længere kunne klare sig selv og han måtte flytte hjem til dem i Ålborg.

De beretter om hans tilstand og om hvordan de indrettede et værelse til ham.

Vi ser forældrenes tomme hjem, filmet ligesom hans barndomshjem i Moshi blev filmet i starten, statiske billeder på stativ. Først et total, så gangen, stuen, haven, annekset. Til sidst ser vi den ensomme seng i annekset hvor han tilbragte det meste af sin sidste tid. Vi klipper over til sengen på hospicet, som han kun tilbragte en dag på.

Imens hører vi Samanthis tanker mens hendes sjæl forlader kroppen:

"Der er ingen puls" siger han helt tæt på mig. Leddeløs mens han flytter på mig, strækker mig ud på sofaen. Han slår på mit hjerte. Ja. Min overkrop bevæger sig spastisk hoppende på hynderne. Og jeg er ude af kødets fængsel. Nu kan jeg se mit lig; blodet fra næsen, øjnene ørerne, omkring læberne. Jeg er alene. Blodet størkner på min hud, i mine årer."

Grafik: 5200m

Morten sidder i et telt og gør asken klar til at skulle spredes næste morgen. Han fortæller at han føler sig så klar til den endelige afsked. Nu skal han have closure på sin sorg.

"Man går med sådan en nær fornemmelse af at han er tæt på. Alle historierne er her, asken er her. Det er sådan *the end* på en-eller-anden-måde...Og en new beginning. Det er på en måde en frisættelse"

Grafik: 5840m. Vi kan skimte månen bag et mørkt omrids bag bjergets tinde.

Vi ser det lille følge med pandelamper anført af Morten,

bevæge sig meget langsomt op ad bjerget, mens solens første spæde stråler åbner horisontlinien.

Vi hører fortsættelsen på novellen Uhuru Peak, som vi genkender fra starten af filmen. Det virker så surrealistisk, at man føler at Jakob har skrevet scenen til sin egen afrikanske begravelse:

"Og nu er Samantha død. Det er derfor jeg skal derop. For at sige farvel. Dette er missionen ud over at nyde turen. Udsigten er fantastisk. Skyerne har samlet sig under mig i en krans hele vejen rundt om Kibo, på den anden side kan jeg skimte lufthavnen og Nyumba Ya Mungu og Lake Jipe – alt. Hun ved at jeg er her. Samantha. Sam the Man. Hun er her, jeg er her, det er budskabet – simpelt. Tak. Jeg savner dig. Farvel."

Vi ser Morten stoppe ved en afsats og bevæge sig lidt rundt.

I en sitrende stund ser vi Morten åbne sin håndflade og asken forsvinde i vinden.

Uhuru Peak fortsat mens vi ser Morten gå rundt på den flade tinde.

"Jeg bliver omkring en halv time – nyder det. Det eneste levende menneske på toppen af Afrika. Og Sam er her også, som en rytter på min ryg. Ja, lidt tungt, men nu er det sådan. Og nu må jeg gå..."

Vi ser den lille flok løbe befriende hurtigt ned ad en bjergside, hvor støvet hvirvler op bag dem.

I et klip ser vi en skikkelse i rask gang komme gående op af en bjergside. Vi tænker at vi stadig er på Kilimanjaro, men er forvirrede over tid og sted. Skikkelsen kommer stadig tættere på og pludselig ser vi til vores overraskelse at det er Jakob. Han kigger glædestrålende ind i kameraet med en livsglæde og varme der er overvældende...

-SLUT-